

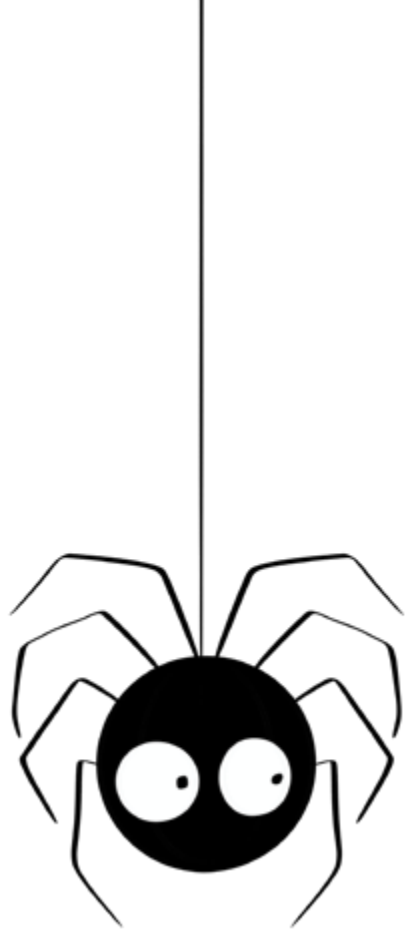
Some soikoon!

Satu Varjonen
Mari Luoma

minerva

Some soikoon!

Satu Varjonen
Mari Luoma

Some soikoon!

© Satu Varjonen, Mari Luoma ja Minerva Kustannus, 2023

www.minervakustannus.fi

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Teksti: Satu Varjonen

Kuvitus: Mari Luoma

Kansi: Mari Luoma ja Taittopalvelu Yliveto Oy

Graafinen ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-751-6

Painettu EU:ssa

1

Ilkikurinen auringonsäde kutitteli tumman tornimaisen talon nokista ikkunaa. Jos ikkunat voisivat aivastaa, tämä olisi päästänyt kunnan pärskäyksen.

Kirkas säde lävisti lasin ja haaleni sitten paksun noki- ja pölykerroksen läpi siivilöityessään pehmeämmäksi. Se valaisi parhaansa mukaan pientä ullakkohuonetta.

Hämärässä huoneessa tomera noitalapsi Telma istui vuoteessaan ja tunnusteli varovaisesti nenäänsä. Sitä kirvelsi. Kuumotti, kihelmöi ja kirvelsi. Telma kiepautti silmänsä kieroon ja tutkaili tarkasti komeaa noidan nokkaansa. Hän näki heti, että se loisti punaisena kuin tomaatti.

Hyppivät hapsenkakkiaiset! Vaikuttivat vakavasti siltä, että alkukesästä villiintyneet auringonsäteet olivat tehneet Telmalle tepposen ja kärventäneet hänen klyyvarinsa kypsäksi. ”Autsis, ovatpa säteet tänä kesänä todella terhakoita”, hän päivitteli itsekseen.

Telman tapana ei ollut kuhnailla, ja neuvokkaana noitana hän sepittikin lonkalta loitsun auringonpolttamaansa:

*Tuli ja leimaus! Nahkani kiehuu! Tuhannet liekit
sen sisällä riehuu.*

*Jää ja vesi! Apua tuokaa! Viilennystä polttavaan
tuskaani luokaa.*

Tuli ja leimaus! Jää ja vesi!

Kumpi tuli ensin?

Kumpi kumman pesi?

No tollokin tietää, tietysti vesi!

Sitten hän kopautti taikasauvalla kuumottelevaa kolviaan.

Se kirpaisi, mutta muuta mainittavaa ei tapahtunut.

”No, aina ei voi onnistua”, Telma totesi. Hänen olisi turvauduttava vanhan Myrtti-mumminsa apuun.

Telma liukui vauhdilla kiemuraista porraskaidetta pitkin ja tupsahti hetkessä alakertaan.

Myrtti istui keittiönpöydän ääressä sittisontiaisia kylvettämässä. Tai ei hän niitä varsinaisesti kylvettänyt, kunhan tarkisti, että jokainen huljutti jalkansa teekupin tassilla ennen kuin mönki hänen syliinsä.

Noitavanhus arvosti kaikkia eläimiä ja olentoja tasapuolisesti, mutta johonkin oli vedettävä raja, koska totta puhuen sontiaisetan pyörittelevät kakkakikkareita koivillaan koloihinsa niin kuin ruokaostoksia konsanaan. Ja kakkaisilla koivilla ei Myrntinkään kuontalossa kipitelty.

”Mummi! Minun nenäni on kärähtänyt. Ja minun pitäisi olla jo viettämässä ensimmäistä kesälomapäivääni ystäväieni kanssa”, Telma hermoili.

Myrtti nosti katseensa teetassilla kuuliaisesti tepastelevista koppakuoriaisista ja tutkaili silmät sirrissä Telman nenää. Hän hörähti huvittuneesti ja väentäytyi sitten ähkäisten ylös kiikkerältä pihlajajakkaraltaan. Noitavanhus köpötti pihalle ja palasi pian kädessään kourallinen jotain, joka näytti aivan mudalta. Hän kaivoi kaapista hiukan piimää ja sekoitti aineksista kourassaan harmahtavan mössön. Sitten hän länttäsi jääkylmän ja valuvan kasan suoraan Telman nenään.

”Huh!” henkäisi Telma.

Kylmä seos viilensi kuumotuksen kertaheitolla mutta tuntui aika iljettävältä.

Telman taikakamu, muodonmuuttaja-hämähäkki nimeltään Härpäke, laskeutui Telman hatusta seittiään pitkin killittämään kummissaan hänen harmaata nenäänsä.

”Savi punotukseen”, Myrtti selvitti ällön rohtonsa tarkoitusta. ”Piimä polttoon”, hän päätti selostuksensa. Sitten hän ojensi tytölle yrteillä päällystetyn kanervaleivän ja hätisti tämän pihalle.

”Enhän minä tämän näköisenä voi lomaa aloittaa”, Telma yritti vastustella, kun savilöllöä tipahteli hänen

nenästään pihamaalle ja vastaheränneiden kulleron kukintojen päälle.

”Mars matkaan”, neuvoi Myrtti, vilkaisi kulleroita hiukan huolissaan, vilkutti Telmalle ja painoi oven kiinni hänen nenänsä edestä. Telman ei auttanut kuin lähteä käpyttelemään. Eikä aikaakaan, kun keveä tuulenvire ja lämmin aamuaurinko olivat kuivattaneet savipiimän hienoksi nenäpanssariksi.

2

Telma löysi toverinsa auringonpaahteiselta hiekkakentältä mitä kummallisimmasta puuhasta. Kiia ja Riia leikkivät jonkinlaisia patsaita, jähmettyivät hassuihin asentoihin ja ottivat kasvoilleen outoja ilmeitä samalla, kun Onerva osoitteli heitä pienellä litteällä laatikolla.

